

WENDY
BROKERS

*Baguette
met jam
voor twee*

Je kunt de waarheid wel ontkennen,
maar dat kan je de liefde van je leven kosten

ISBN 978-90-225-8421-7
ISBN 978-94-023-0839-6 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Michelaneous/Photocase en Shutterstock
Auteursfoto: Hester Doove
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn man en kinderen, wiens geduld ik danig op de proef heb
gesteld tijdens het schrijven van dit verhaal.*

*En omdat ik weer met mijn neus op de feiten werd gedrukt hoe bijzonder
het is mijn leven met jullie te delen.*

Er was geen twijfel over mogelijk; hier ging hij haar nooit zoeken.

Lize bleef even stilstaan en veegde met haar onderarm langs haar gezicht. Lange blonde haren, die losgeraakt waren uit haar knotje, plakten aan haar huid. Ze zette de koffer neer en keek de bus na die zich, met achterlating van een roetwolk, tussen het verkeer mengde op het van hitte trillende asfalt. Uitgerekend op dat moment vond haar autonome zenuwstelsel het heel geschikt om een teug lucht naar binnen te zuigen. Dertig seconden later moest ze steun zoeken op haar koffer, bijna gevloerd door een hoestbui en akelig dicht bij het omkeren van haar maag op de ongelijke stenen en het zand langs de kant van de weg.

De zon brandde op de huid van haar nek en schouders. Als ze niet snel beschutting opzocht, was ze al verbrand voor het zomerseizoen hier in Zuid-Frankrijk officieel van start ging.

Terwijl ze zich oprichtte, veegde ze haar gezicht af aan het klamme katoen van haar topje. Een zuchtje warme wind, afkomstig vanuit het nabijgelegen en vast nog veel hetere Spanje, liet haar wikkelrokje opwaaien. Onwillekeurig huiverde ze, niet goed wetend of het nu van het lichamenlijk ongemak was of omdat haar een beeld voor ogen kwam dat ze liever wilde vergeten.

Met een ruk trok ze haar koffer aan het handvat omhoog, waardoor hij tegen haar scheenbeen sloeg en ze bijna omviel. Ze vervloekte het

feit dat het andere handvat, waarmee ze het onmogelijke gevaarte achter zich aan had kunnen trekken, afgebroken was.

Vlak achter haar naderde een auto en wankelend deed ze een paar stappen opzij, haar koffer als bescherming tegen haar benen. Er klonken een schorre claxon en een paar piepende remmen. Met een hand boven haar ogen keek ze op.

Een feloranje met witte jeep zonder deuren stopte naast haar. Een jonge vrouw, niet veel ouder dan zijzelf, lachte haar stralend witte tanden bloot. ‘Jij moet Lize zijn.’

Ze knikte versuft; meer bracht ze niet op na een trein- en busreis van ruim twintig uur.

De vrouw gebaarde naar de achterbank. Ze droeg witte shorts en een oranje top met hetzelfde logo als op de motorkap van de jeep. ‘Gooi je koffer maar achterin. Of je moet per se de laatste anderhalve kilometer naar de camping willen lopen?’

Lize schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je. Lopen, bedoel ik.’ Ze schudde nogmaals haar hoofd. ‘Sorry. Nee, ik wil niet lopen en ja, ik wil graag gebruikmaken van je aanbod.’

Ze zette de koffer achter de voorstoelen en nam met een zucht van verlichting plaats op de passagiersstoel, maar veerde direct weer op. Het gloeiendhete leer schroeiende de achterkant van haar blote benen.

‘O, sorry, hier.’ De jonge vrouw gaf haar een lap aan die op een oude handdoek leek. ‘Met een verbrande reet hebben we niet zo veel aan je.’ Ze wachtte tot Lize op het stuk textiel was gaan zitten en stak toen haar hand uit. ‘Femke, de dochter van Per.’

Lize nam de hand aan en bekeek Femke wat beter voor ze antwoord gaf. Ze had lang, donker haar in een hoge paardenstaart, een zongebruinde huid en bruine ogen.

‘Lize, de dochter van Rolf.’

‘Nog gecondoleerd.’

‘Dank je wel,’ zei Lize automatisch. Hoewel ze de laatste maand wat minder steunbetuigingen kreeg, was ze het plichtmatige en nietszeg-

gende bedankje nog niet verleerd. Een condoleance kwam niet eens meer aan op het verdoofde plekje in haar hart.

Femke schakelde naar de eerste versnelling en trok op met een paar gierende banden waar Max Verstappen van onder de indruk zou zijn. Haar rijstijl zorgde ervoor dat Lize zich met twee handen om de zitting schrap moest zetten om niet met handdoek en al uit de auto geslingerd te worden. Bij nader inzien klonk anderhalve kilometer in de brandende zon lopen met een loodzware koffer best aantrekkelijk. Het kon zo maar zijn dat de laatste meters van haar avontuurlijke reis haar fataal zouden worden.

‘Heeft deze auto geen gordels?’ Ze moest bijna schreeuwen om boven het geluid van de brullende motor uit te komen.

‘Wat?’ Femke keek verbaasd opzij zonder vaart te minderen en nam tegelijk een bocht naar rechts. Ze raasden akelig dicht langs een vuilcontainer. Het volgende moment trapte ze zo hard op de rem dat Lize zichzelf gedurende een fractie van een seconde al door de voorruit zag vliegen. Haar handen tegen het dashboard voorkwamen dat, ook al brak ze daarbij wel een nagel af. Een tel later gaf Femke weer gas, iets rustiger, maar evengoed nog voldoende om achteruit in de stoel gedrukt te worden.

Lize ademde trillend uit toen ze de slagboom en het oranje-witte bord van de camping waren gepasseerd en ze met haar bagage bij de receptie kon uitstappen. Femke zwaaide vrolijk naar haar en reed vol gas weg, een voluptueuze campinggaste in bikini en op Crocs ternauwernood ontwijkend.

De koelte, de schaduw en de rust in het receptiegebouw waren een verademing. Een receptioniste, een vrouw van middelbare leeftijd met donker haar in een boblijn, keek met een professioneel vriendelijke glimlach op. Toen ze Lize herkende werden haar ogen groot en kwam ze overeind achter de balie.

‘Je bent er!’ Haar glimlach werd breed en oprecht. ‘Per, *vite*, kom kijken wie er is!’ riep ze in de richting van een kantoortje achter haar.

Ze sprak Nederlands met een vleugje Frans accent.

Voor Femkes vader tevoorschijn kwam, was de vrouw al door het klaphekje heen en omhelsde ze Lize hartelijk. Lize liet het maar over zich heen komen; ze nam aan dat dit Lucy was, Femkes moeder en de vrouw van Per. Ze meende haar zelfs te herkennen van een paar oude vakantiekiekjes met vervaagde kleuren.

Na een klapzoen die ergens op haar oor belandde, wist Lize zich enigszins los te wurmen. Een grote man met peper-en-zoutkleurig haar en een kalende kruin had zich intussen bij hen gevoegd. Net als zijn dochter was hij zongebruind, hoewel zijn huid meer verweerd was, als die van iemand die in zijn leven veel was blootgesteld aan de zon; Per en Lucy beheerden deze camping al meer dan vijftien jaar. Zijn lach was oprecht, net als de twinkeling in zijn bruine ogen. Op het moment dat hij Lize in een vaderlijke omhelzing nam waar ze compleet in verdween, moest ze even een gevoel van gemis wegslikken. Vervolgens hield Per haar glimlachend op armlengte van zich af om haar te bestuderen.

‘Ook al is het negentien jaar geleden dat ik je voor het laatst heb gezien, ik zou je altijd herkennen, meisje. Je bent geen spat veranderd.’

Het leek Lize onwaarschijnlijk dat ze lichamelijk niet was veranderd sinds haar peutertijd, maar ze was te moe om er een bijdehante opmerking over te maken. Bovendien raakten Pers oprechtheid en omhelzing een gevoelige snaar.

Dus knikte ze. ‘Wat fijn dat jullie me deze mogelijkheid bieden. Ik ga mijn uiterste best doen dat vertrouwen niet te beschamen.’

‘We zijn blij dat we kunnen helpen. Ook al waren je vader en ik al lange tijd gebrouilleerd, het doet me toch verdriet dat hij is overleden. Hij was een van mijn beste vrienden en het is pijnlijk om te weten dat het nu te laat is voor een verzoening. Hij zou hebben gewild dat we er voor je waren als je ons nodig had, Lize, ongeacht onze meningsverschillen. Het maakt iets goed wat ik nooit meer helemaal kan herstellen.’ Pers glimlach was verdwenen en zijn ogen stonden somber.

Lize wilde niet ingaan op wat er in het verleden had gespeeld. Ze had haar buik vol van verdriet en pijn. Het enige wat ze op dit moment wilde, was een lauwe douche en slapen. Het liefst het klokje rond. Daarna kon ze aan de slag en zou blijken hoeveel er was blijven hangen van een jaar Frans studeren.

‘Hoe was je reis?’ vroeg Lucy zacht. ‘Je zult wel moe zijn.’

‘Dat ben ik ook.’ Lize keek even naar haar koffer, in de hoop dat de hint duidelijk was en ze haar naar haar accommodatie zouden brengen. Ze wilde niet onbeleefd zijn, maar er waren grenzen aan wat iemand na twintig uur non-stop reizen verdroeg. ‘Heel erg moe eigenlijk.’

Per viste zijn mobiel uit zijn shorts. ‘Ik zal Jelle bellen.’

De naam Jelle deed een vaag belletje rinkelen. Haar acht jaar oudere broer Tijn had meer van de ruzie tussen hun vader en Per meegekregen dan zij, en hij had wel eens een sneer geuit over Jelle, de zoon van Per. Haar vader had zich nooit over de reden van de ruzie uitgelaten. Als ze het Per vroeg, de enige die het nog kon vertellen, kreeg ze vast een gekleurde versie te horen.

Het kon wachten. Zij kon wachten. Het belangrijkste voor nu was dat ze een plek had met vriendelijke, welwillende mensen om zich heen.

Het gesprek tussen Per en zijn zoon duurde niet lang. Opnieuw glimlachend stopte hij zijn telefoon terug in zijn zak. ‘Hij is met een minuutje hier. De caravan die we voor je hebben is misschien niet heel groot, maar je hoeft hem met niemand te delen en de koelkast is gevuld. Uiteraard kun je je maaltijden gewoon met ons of in de bar gebruiken, net wat je wilt.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘En als je behoefte hebt aan wat vaderlijk advies of steun,’ hij haalde nogmaals zijn schouders op in een wat onbeholpen, maar tegelijk aandoenlijk gebaar waar ze een steek van in haar buik kreeg, ‘dan hoeft je het me maar te vragen, oké? We willen heel graag dat je het hier naar je zin hebt en je je op je gemak voelt.’ Hij keek opgelucht naar buiten. ‘Daar is Jelle. Hij kent hem misschien niet meer, maar hij jou nog wel.’

Voor de receptie stopte een golfkarretje. De bestuurder, eveneens in

wit met oranje kleding, stapte uit nog voor het wagentje helemaal stilstond. Die rijstijl was vast een familietrekje.

Alle gedachten over wat voor rijstijl dan ook verdwenen spontaan bij het zien van de *hunk* die over de drempel van de receptie stapte en de omgevingstemperatuur een paar graden deed stijgen. Hij schoof zijn zonnebril op zijn hoofd en kneepte zijn ogen even halfdicht.

Jelle was gespierd en minstens een meter tachtig lang, met donker haar en dezelfde huidskleur als zijn zus en vader. Daar hield de vergelijking dan ook wel mee op. Hij had verrassend groene ogen met iets hazelnootkleurigs erin, mooie donkere wimpers, een baardje van een dag of twee en een grijns op zijn knappe gezicht. Dit was het type man waar iedere vrouw met een functionerende hormoonhuishouding het hoofd maar al te graag voor omdraaide. Het was ook het type man waar je nooit de naam Jelle bij verwachtte. Dan dacht je aan een Hollandse boerenknecht, of je buurjongen met blonde stekels en blauwe ogen. In sommige gevallen ook niet te versmaden, maar de naam van deze man was net zo misplaatst als een Turk die Kees, Rens of Bart heette.

Op zijn beurt leek Jelle net zo verrast door haar. Zijn mond vormde een geluidloos ‘wauw’ en er lichtte iets op in zijn ogen. Als deze Jelle zich haar al herinnerde, dan had hij betere ogen en een accurater geheugen dan zijn vader.

‘Lize.’ Zelfs zijn stem was goed: diep en vol. Hij deed twee stappen naar voren en legde zijn handen op haar schouders. ‘Ben jij even lekker opgedroogd!’ Daarna zoende hij haar op beide wangen.

Lieve hemel, hij rook net zo heerlijk als hij eruitzag.

Na twee kussen keek hij haar grijnzend aan, een geamuseerde glinstering in zijn ogen. ‘In de meeste Franse regio’s kussen ze tweemaal, maar volgens Nederlandse begrippen hoor ik het driemaal te doen, en volgens de Normandiërs zelfs vier keer.’ Hij voegde de daad bij het woord en zoende haar nogmaals op beide wangen. ‘Zo, dan hebben we aan alle eisen voldaan en niemand voor het hoofd gestoten.’

Zijn handen, die nog steeds op haar nagenoeg onbedekte schouders

lagen, voelden warm. Heel warm. De vlammen-sloegen-je-ervan-uit-warm. En te zien aan Jelles blik op haar wangen en zijn steeds breder wordende grijns, wist hij drommels goed wat de uitwerking van zijn charmes was. Deze man was gewend dat vrouwen op hem reageerden zoals zij nu deed. Maar hij was ook de zoon van haar werkgever, dus een beetje afstand en professionaliteit was op zijn plaats. Misschien deelde hij hier wel de lakens uit, wist zij veel. Het was niet de bedoeling dat zij er dan aan dacht er met hem tussen te liggen. *Als* ze daar al aan toe was.

En dus glimlachte ze gereserveerd, ondanks haar rode wangen. ‘Fijn je te ontmoeten, Jelle. Ik hoop op een prettige samenwerking.’

Jelle liet zijn duimen net iets te traag langs de spaghettibandjes van haar topje naar beneden glijden. Even was ze bang dat hij de streling verder voort zou zetten naar beneden, onder het oog van zijn ouders, maar hij liet haar met een knipoog los. Haar tactiek werkte. In ieder geval voor nu.

‘*Bon*, zal ik je dan maar naar je onderkomen brengen?’

Na de koelte binnen in de receptie viel de hitte buiten als een klamme, warme deken over Lize heen. Jelle zette haar koffer achter op het golfkarretje en klom daarna achter het stuur. Vier giechelende en blozende tienermeisjes in badkleding passeerden hen. ‘*Bonjour, Zjelle!*’ riep de ogenschijnlijk brutaalste van het stel, met steil bruin haar dat ze koket over haar schouders zwierde. Ze droeg meer make-up dan Lize goed zou vinden als het haar dochter was.

‘*Bonne journée, mademoiselles,*’ groette Jelle terug met een halve glimlach, die verdween zodra de meisjes voorbij waren gelopen. Met een zucht zette hij zijn zonnebril op.

‘Vermoeiend, al die vrouwelijke aandacht?’ Lize streek een lok vochtig haar achter haar oor. Het viel haar nog mee dat ze kennelijk indruk op hem had gemaakt terwijl ze eruitzag als de plaatselijke zwerfster.

‘Niet de vrouwelijke, wel de jeugdige. Ik had zowat haar vader kun-

nen zijn.’ Jelle draaide het golfkarretje de weg achter de slagboom op.

Lize grinnikte. ‘Overdrijf je nu niet een beetje?’

Hij keek haar aan over de rand van zijn zonnebril. Het viel haar nu pas op dat hij wallen onder zijn ogen had. ‘Ik ben achtentwintig, zij amper twaalf, dus nee, ik overdrijf niet. En je zult snel genoeg merken dat het lang niet altijd meevalt om vrolijk en beleefd te doen tegen elke gast. Helemaal niet als je een kater hebt en ernstig slaaptkort, zoals ik nu.’

Lize ging verzitten zodat ze hem beter kon aankijken. ‘Waarom dan al dat theater daarnet met je ouders erbij?’

Hoewel hij zijn ogen op de weg gericht hield, gingen zijn mondhoecken omhoog. ‘Dat was geen theater in de receptie. Buiten de receptie wel. Ik meende wat ik zei: je bent een prachtige vrouw geworden, Lize. Het beeld van een jankende peuter met twee staartjes en een eeuwige snotneus is bij deze weggevaagd.’

Ze kon het niet helpen dat ze in de lach schoot. Ook Jelle grinnikte. Het volgende moment stopte hij het golfkarretje nogal abrupt. ‘Sorry, ik moet even iets doorgeven aan deze gasten, oké?’ Zonder op antwoord te wachten liep hij de houten treden naar de veranda van een goed onderhouden stacaravan op. Lize zag hem aankloppen en even later liet een oudere man hem binnen.

Ze liet haar ogen over een rijtje vaste huurcaravans gaan. Niet alleen de onderkomens zagen er tiptop uit, ook de omgeving werd keurig bijgehouden. En overal zag ze potten en *hanging baskets* met bloemen in verschillende kleuren.

Achter haar klonk muziek. Lize draaide zich om en tuurde naar het zwembad. Naast de glijbanen was een overdekt podium waarop een flink aantal dames van alle leeftijden, en een enkele heer, ondanks de hitte fanatiek stonden te fitnessen. Ze had zelf ooit groepslessen gevolgd bij een sportschool, en het viel haar op dat het tempo hier behoorlijk hoog lag. Er was ook geen sprake van ingewikkelde danspases of halfslachtig gehuppel; het was een pittige en stoere *allround workout*.

Dit leek op het werk van een echte sportinstructeur, in plaats van een medewerker die naast kinderanimatie een paar huisvrouwen bezig moest houden met wat steps. Als het niet zo heet was en zij niet zo bek-af, zou ze spontaan zin krijgen om mee te doen.

De instructeur liet zich niet zien. Hij of zij ging schuil achter een van de glijbanen en Lizes nieuwsgierigheid ging niet zover dat ze uitstapte om te kijken. Vooralsnog verbleef ze hier drie maanden. Ze zou hem of haar gauw genoeg tegen het afgetrainde lijf lopen.

Jelle kwam de trap weer af. Hij had een atletisch lichaam en een soepele manier van bewegen. Ook al had ze even haar buik vol van mannen, dat betekende natuurlijk niet dat ze plots stekeblind was geworden. Dat je ervoor koos om alleen sla te eten, hield niet in dat je niet naar een sappige biefstuk kon smachten.

Lize schudde even verdwaasd met haar hoofd. Ze was wel erg ver heen als ze een knappe man verwarde met een goed stuk vlees. Dat kwam vast omdat de geheelonthouding op het gebied van mannen tot gevolg had dat ze al minstens drie maanden elke avond alleen in bed kroop. En het jaar daarvoor was ook allesbehalve gedenkwaardig geweest. Er liep een huivering over haar rug als ze daaraan terugdacht. Wouter had bij het verbreken van hun relatie haar tekortkomingen nog eens haarfijn opgesomd, samen met de redenen waarom hij was vreemdgegaan. En die redenen kwamen verrassend dicht in de buurt bij wat zijn voorgangers ook al hadden beweerd. Misschien moest ze in een volgende relatie maar bij aanvang duidelijk maken wat de man in kwestie kon verwachten. In bed niet veel dus. Het was niet zo dat seks haar niet interesseerde, maar het had gewoon nog nooit aan haar verwachtingen voldaan. En blijkbaar voldeed zij niet aan het verwachtingspatroon van de mannen met wie zij het bed had gedeeld. Op een relatie zat ze op dit moment helemaal niet te wachten. Ze moest eerst zichzelf maar eens terugvinden en ontdekken of ze zich alleen kon red- den in de wereld.

Jelle was zich totaal niet bewust van het feit dat ze hem van top tot

teen bekeek en schoof naast haar in het golfkarretje.

‘Hoe sportief ben je?’ vroeg hij.

Ze keek hem wantrouwig aan. ‘Hoezo? Ik ben aangenomen als receptioniste, voor administratief werk en eventueel om ’s avonds in het restaurant bij te springen. Niet om verkleed en geschminkt met kleders “Aartje Twinkel” te zingen of met bejaarden te kantslossen of te aquajoggen, volgens mij.’

Jelle lachte. ‘Ik geloof dat je er nog heel best mee weg zou komen ook.’ Hij zette het voertuig weer in beweging en groette vriendelijk een ouder echtpaar dat arm in arm langsliep. ‘Als je het leuk vindt, kun je op je vrije dagen ook deelnemen aan activiteiten. Er wordt veel georganiseerd op de camping. Van bootcamp tot speurtocht, van bingo tot waterskiën, van mountainbiken tot raften, van surfen tot jongleren en van circus tot salsadansen.’

‘Voor ieder wat wils?’ Ze was onder de indruk. ‘En wat nou als mensen gewoon twee weken willen bijkomen en opladen?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ook dat kan. Er is een gedeelte van de camping speciaal voor rustzoekers, met toeristische plaatsen en een aantal stacaravans en huisjes. Daar heb je gegarandeerd geen geluidsoverlast of andere hinder. We willen het al onze gasten naar de zin maken, zowel degenen die entertainment zoeken als degenen die genoeg hebben aan zichzelf, en alles ertussenin. Of het nu om ouders met jonge kinderen gaat of een bejaard stel. We hebben hier een topteam, van animators en zwembadmedewerkers tot sportinstructeurs, excursieleiders en uitstekende koks.’

Lize floot zachtjes tussen haar tanden. ‘Jullie doen er alles aan om echt vijfsterrenwaardig te zijn.’

Jelle knikte. ‘Uiteraard. Niet alleen is de concurrentie moordend, maar je doet je stinkende best om negatieve recensies te voorkomen. Er is maar weinig zo beroerd voor een campingeigenaar als dat.’ Hij sloeg rechtsaf. ‘Ah, en voilà, we zijn gearriveerd bij je nederige stulpje voor de komende weken. Hopelijk bevalt het je. Doe rustig aan, oké? Misschien

eerst even een dutje?’ Dat laatste zei hij met een knipoog en een opgetrokken wenkbrauw. ‘Je lege koffer kom ik straks wel ophalen voor in de opslag.’